

Saaledes gaaer det dermed, og saaledes vil det gaae i mangfoldige Tilfælde, men fremfor Alt maa man ikke troe, at Formandens Virksomhed derved skulde kunne krænktes, eller at Forretningsgangen derved skulde kunne hæmmes. Er Spørgsmaalet meget let at afgjøre, saa vil det jo i Virkeligheden gaae saaledes, at Formanden siger til de to andre Medlemmer: Dere vel enige i, at det maa være saa, og Sagen kan da afgjøres i et Dieblisk; men kan den ikke afgjøres saaledes, ligger ogsaa deri et Beviis for, at Spørgsmaalet kan være tvivlsomt, og der er da Opfordring til at sørge for, at Tvivlen løses paa bedste Maade. Man kan være af forskjellig Mening, om Lovudkastet her er gaaet for langt eller ikke, og navnlig har man udhævet de enkelte Paragrapher, hvorefter der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt en Tilkjendegivelse fra Formanden skal kunne blive Gjenstand for en Drøftelse af den samlede Ret, de tre Medlemmer. Derom kan man være uenig, men i Hovedprincippet, i det, at der gennem Medvirkning ogsaa fra de Andres Side, skal arbeides hen til en fuldstændig Garanti, forekommer det mig, at man ikke kan være det.

Et andet Punkt, som har været meget omtalt, er §§ 32—36 om de to Nævningelister, den almindelige og den særlige. Medens jeg med Hensyn til de øvrige Dele af Lovudkastet har kunnet glæde mig ved en Anerkjendelse af det helbige og det Frisindede i den Mand, som gaaer igennem dem, har det jo ganske vist ikke været mig behageligt at spore, at man har betragtet disse Bestemmelser som saadanne, der maatte knytte sig til en Opfattelse af Forholdet, som jeg paa ingen Maade deser. Det, der er blevet tilsigtet ved de to Lister, er det og kun det, som er udtalt i Motiverne, nemlig at tilvejebringe et Middel, hvorved man sikrede sig, at der under alle Omstændigheder kom til at være et vist Antal, kom til at være fire Personer, som vare i en saadan mere fremskredne Alder, at selve denne kunde komme til at yde en væsentlig Bistand med Hensyn til Nævningernes Funktion, at ogsaa de Livsforhold, hvori de havde bevæget sig, kunde komme til at føre Kræfter til Nævningeretten, der maatte ansees i sig selv ønskelige; videre

ere mine Betragtninger ikke gaaede. Der har, som ogsaa udtalt i Motiverne, forebævet Hensyn til den Maade, hvorpaa man har stillet Forholdet, med Hensyn til de egentlige politiske Valg, med Hensyn til de kommunale Forhold, men det er ikke det, der indeholder den bestemte Grund; det er kun det, som har paavist den Vej, ad hvilken man kunde gaae, for at opnaae det Siemed, som jeg har troet fyldestgjort ved at foreslaae Indretningen af en saadan særlig Liste. Naar man holder fast ved, at Tanken ikke har været nogen anden end den, som Motiverne have betegnet, nemlig at foranledige, at der i Sagernes Afgjørelse deltagte Mænd i en mere fremskredne Alder og i saadanne Livsforhold, at disse have kunnet bidrage til at klare deres Blik noget mere, saa vil man ikke kunne antage, at Meningen skulde have været den, at udelukke eller at frembrage Nogen blot paa Grund af, at Vedkommende var mere eller mindre helbigt stillet med Hensyn til de ydre Forhold i Staten. Man har henvist til den Fare, der vilde kunne opstaae ved at følge en saadan Fremgangsmaade, naar der maatte komme urolige Tider, naar der maatte komme Tilfælde, hvor netop de, som efter deres Stilling bleve opførte paa den almindelige Liste, reisde sig mod dem, hvis Forhold gjorde, at de maatte antages at have hjemme paa den særlige Liste; man har sagt: Hvilke Følger vil det ikke kunne komme til at have, og der blev indblandet i Betragtningerne Talen om Upartisthed; men hvis der kunde være Spørgsmaal om Brud paa Upartisthed, ved at ordne Sagen saaledes, som jeg har foreslaaet, naar virkelig saadanne Tilfælde indtraadte — jeg troer albrig, det vil skee, men under Ytringerne kom det frem, at der kunde tænkes en saadan Strid — feiler jeg saa ved at paastaae, at man ogsaa vilde tilside sætte Upartisthedshensynet, naar man ikke indrømmede Pladser til Saadanne, der vare valgbare til Landstinget? Kom der saadanne Tilfælde, saa havde de Valgbare til Landstinget, hvis man ellers skal tænke paa de Forhold, hvorpaa Landstinget grunder sig, sandelig ogsaa en Afgang til at blive repræsenterede med Fire mod de Andre; men hele det Grundlag, hvorpaa man er tilbøielig til at troe, at